

Marijan
Kramberger

Predsednik republike

Čez dan — ne morem si prav zamisliti:
čez dan najbrž nima časa zase.
Toliko rok se želi rokovati z njegovo.
Toliko kamer zahteva od njega nasmeh.
Tako smo vrženi kamorkoli v vsakdanjost
in plavamo, da nas ne pogoltne.
Miriti. Odločati. Ne se zdaj
sprashevati po smislu: ta je globoko na dnu,
zdaj pa jasno glavo, fant. Pazi. Pazi. Pazi.

Ne; čez dan najbrž nima časa zase.

A kaj če zvečer, ko mrak zadiši nad mestom,
zaide k oknu, končno sam, sam in tih nad lučmi,
in nenadoma začuti, kako se je zganil v njem
tisti stari, morda nespametni, z ničemer utemeljeni
divjaški ponos, iz katerega smo začeli vse to — nežna,
krčevita ljubezen, ki nas stiska za grlo, obupana
in uporna, naš izzivalni rdeči cvet: Mi! Mi! Mi!

Tedaj — tedaj se morda ta zbrani pogled skali
in gleda zvezde presajene na zemljo.

Djuro
Ratković

Tito

Bilo je to enainštiridesetega,
ko je nad našo deželo divjal orkan,
ko so se z našo ladjo igrali valovi
kot z bilko vihar.
Ti si se smrti zazrl v oči,
trdno si z rokami zgrabil krmilo
in začel krmariti ladjo
po tej neizmerni morski gladini.

(1964)